

În mijlocul unei mlaștini tenebroase,
într-o colibă dărăpănată, trăia o vrăjitoare pe nume Crabibi.
Avea un nas borcănat pe care trona ditamai negul.
Dar, oricât ar părea de uimitor, în asta stătea tot farmecul ei.
Căci criteriile după care judecă vrăjitoarele
frumusețea sunt cam ciudate. Crabibi era
tare nesuferită și avea un singur vis: să fie
CEA MAI BUNĂ vrăjitoare!

Ca toate vrăjitoarele, era înzestrată cu puteri magice: știa să facă poțiuni și vrăji. Din păcate... nu-i ieșeau niciodată. Și nu trecea zi în care să nu-și boscorodească obiectele magice.

— Mătură afurisită, de la zigzagurile tale mi se întoarce stomacul pe dos!

— Cazan mizerabil,
din cauza ta nu-mi
ies poțiunile!

— Baghetă nenorocită, ești distrată,
de-asta nu-mi ies vrăjile!

Dar, în ciuda numeroaselor greutăți, Crabibi se pregătise conștiincioasă pentru concursul Vrajitorul Anului, cea mai importantă competiție din țară, ca să le arate tuturor că este CEA MAI BUNĂ.

Și se simțea pregătită.

— Ziua cea mare a sosit! a chiuuit ea. Negul meu nu mă înșală niciodată. O să-mi fac chiseliță adversarii!

